

Remigi Palmero: boomerang pop

Tres vegades al llarg de la conversa he usat el terme «vell» referint-me al meu interlocutor, al músic Remigi Palmero. Ni a la tercera m'ha fet notar que cometia una greu indiscreció. Asseguts respectivament davant un tallat i un tassó d'herbes, s'ha limitat a somriure i a explicar que només té trenta-sis anys i que entrà al món de la solfa de ben menut.

—Tin en compte que vaig mamar de ben menut la música. Jo, als tretze anys, ja tocava en una orquestra de la Ribera. Un oncle meu tocava també en la mateixa orquestra, el meu germà era músic, ma mare tocava el piano, mon pare era el cantor més potent de la colla de colom-baires del poble...

—*I tu et feres pop. ¿Per quants anys encara?*

—No ho sé, però no m'imagino fent una altra cosa. És cert que he hagut de fer mil faenes més...

—*¿Confessables?*

—Sí. Sempre he hagut de trampejar, sóc pintor... però, d'una manera o d'una altra, he aconseguit de mantenir-me i aguantar en el món de l'espectacle.

—*¿Els músics sou, com el vi vell, bons amb el pas dels anys? (I en van quatre, perdó, d'insinuacions sobre l'edat).*

—¿Per què ho dius, això?

—*Ho pregunte per la naturalitat sobre l'escenari. A tu, a Bustamante, a Balanzà, se us nota la comoditat sobre l'escenari.*

—No ho sé. Sempre he estat còmode en un escenari, reposat. Evidentment, si continue fent música és perquè m'agrada, perquè m'ho passe bé, em diver-

teix... Remigi Palmero forma, junt amb Juli Balanzà (àlies Bustamante) i Tico Balanzà, una de les formacions més fructíferes, tossudes, tastaolletes i sàvies del pop nacional. Cadascun a la seua i tots amb tots, una espècie de tres mosqueters iniciadors, fa alguns anys, d'una línia que ara comença a

Remigi Palmero ha estat un dels iniciadors, i un dels màxims practicants, de la música moderna en català, des de València. Ara fa trenta-sis anys i es dedica a gravar un nou disc.

Vicent Partal

«La nostra maniobra ha partit d'unes necessitats personals».

de Bustamante. Més tard s'inventaren un grup, *In Fraganti*, que ara sembla jubilat...

—No, no hem jubilat *In Fraganti*. En realitat, és que no era ni tan sols un grup, sinó un nom comú per a un espectacle dels tres. Però, com sempre, passà que pogué més la comoditat d'un nom fàcil. El valor d'*In Fraganti* va ser el d'aglutinar el nostre treball.

—*I mentrestant continueu fent faena. Tu, per exemple, ara gravaràs un disc.*

—No exactament un disc. Are grave una *cassette* amb deu cançons que m'ha demanat el gabinet d'Ús i Ensenyament de la Conselleria de Cultura. En faran cinc mil exemplars que distribuïran pels instituts, una iniciativa que ja havien fet amb altres músics. La *cassette* anirà acompanyada, en aquest cas, per un *fanzine*, amb les lletres que està preparant Fina Cardona, i també Carles Barranco s'ocuparà de la part gràfica i hi col·laborarà musicalment. A banda d'això, jo intentaré arreglar-ho un poc, per veure si alguna casa de discos l'edita com a elapè, inclús, si cal, amb alguna modificació.

—*¿L'entrada del Carles Barranco, per fi retornat, pot donar un altre aire a la vostra línia habitual?*

—Home, nosaltres sempre hem estat oberts a qualsevol classe d'influències, i precisament són els mesos de preparació i gravació d'un disc els que més es presten a donar pas a noves solucions. També

estic treballant, d'altra banda, amb Miquel Gil, ex-Al Tall, per veure si podem acoblar els nostres treballs. Ell té una veu personalíssima.

—*La definició que Remigi Palmero donà en una ocasió a la seua música —música mediterrània, música feta a la vora del Mediterrani— assolí una*

fortuna considerable. Era com una marca de fàbrica que indicava una certa voluntat de no perdre's en la selva del pop, de seguir-se mantenint orientats per la brúixola de les tribus mediterrànies. ¿Ha canviat tot aquest concepte d'arrelament?

—Inevitablement, ha perdut part de la seua espenta juvenívola. Va passant el temps i supose que, en definitiva, allò que queda és l'essència al fons del tot. Ara també han canviat les circumstàncies socials, ens movem en uns dies més tolerants, més oberts, i jo em reafirme més que mai en la meua idea que professionalment no podem limitar-nos a treballar ni en

una ni en dues llengües, sinó en totes les que puguem...

—Jo no parlava de llengua, Remigi; més bé de música...

—Ah, sí, clar. Sí, això és difícil de perdre. És la música que portem fent sempre...

—Ja que has tret el tema de la lletra. ¿M'acceptes una definició per a les teues? És debades.

—Vinga.

—Tu, cantant, semblés un telenotícies. Senzill, quotidià, fresc...

—La veritat és que jo sempre he fugit de la descripció ambigua o rebuscada, no m'ha agradat mai complicar les coses, tot allò de les dobles

lectures... ¿Puc fer jo també una definició?

—¿De què?

—De quina és la cançó ideal...

—Va, vinga, que no es diga...

—Sempre he cregut que la cançó ideal és aquella que escoltant-la inclús en un aparell roí, dels que usen els taxistes, t'impacta, et xoca al primer colp.

—És una definició. Escolta, i vosaltres tres, o tu en concret, que heu estat mantenint la idea d'un pop en català en uns anys en què poca gent us feia cas, ¿què penses de la nova florída, gent com Mares Esportives, Double Buble, Pantaix, Grec, Via Quarta...

—A mi, em sembla molt positiu que apareguen. És molt bon símptoma. Dit això, també et diré que de les poques coses que n'he escoltat, n'hi hagut poques que m'hagen interessat. Estan pagant una novatada que uns altres pagarem fa temps...

—No sigues tan cruel amb els qui podrien ser els teus fills, metafòrics...

—No, no. Jo no vull donar-ne una imatge negativa, ¡per favor! Conec personalment molts d'ells, i sé que poden fer moltes coses i ben fetes. Tenen molt de camí per davant.

—Si et sembla ho matarem acabant de remarcar la veterania. ¿Pot ser que un tall generacional entre vosaltres i ells passe precisament per la pèrdua dels trets diferenciadors?

¿No creus que fan una música —en alguns casos— massa semblant a la que es podria fer a Hamburg, Liverpool o Arkansas?

—Sí, això deu ser una cosa de la televisió. És clar que ells estan molt més influïts per una cultura planetària de clares ressonàncies anglo-americanes. Nosaltres, en canvi, hem fet una mena de viatge muntats en un boomerang que ens portà a començar fent música de ball, música d'entreteniment, copiada, i a acabar descobrint que com més còmodes fèiem la música era a la nostra manera i en la nostra llengua. Com una manera de fugir d'una situació en la qual ens sentíem estranys, incòmodes, una mica pallassos.

Precisament, allò que tenia de vàlid la nostra maniobra és el fet que no ho fèiem obeint una situació col·lectiva, sinó partint de necessitats personals. Sabíem que podíem fer-ho i sabíem que no podíem passar la vida copiant els altres...

I ells, Remigi Palmero, un d'ells, ho feren. I esperem que ho seguiran fent. Ells sí que són pops. Els nostres. □

